

Суб'єкт права на конституційну скаргу – Бурбак Валерій Миколайович – звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням щодо перевірки на відповідність приписам статті 1, частини другої статті 3, частин першої, другої статті 8, частини третьої (у конституційній скарзі помилково зазначено – частин першої, другої, хоча процитовано частину третю) статті 22, частин першої, другої статті 24, частини першої статті 126, статті 151², частини другої статті 152 Конституції України положень частини третьої статті 142 Закону України

„Про судоустрій і статус суддів“ від 2 червня 2016 року № 1402–VIII зі змінами (далі – Закон № 1402), згідно з якими щомісячне довічне грошове утримання виплачується судді у відставці в розмірі 50 відсотків суддівської винагороди судді, який працює на відповідній посаді. За кожний повний рік роботи на посаді судді понад 20 років розмір щомісячного довічного грошового утримання збільшується на два відсотки грошового утримання судді.

На думку автора клопотання, положення частини третьої статті 142 Закону № 1402 є такими, що не відповідають вимогам статті 1, частини другої статті 3, частин першої, другої статті 8, частин першої, другої статті 22, частин першої, другої статті 24, частини першої статті 126, статті 151², частини другої статті 152 Конституції України, оскільки є аналогічними тим, які Конституційний Суд України визнав неконституційними у своєму Рішенні від 3 червня 2013 року № 3-рп/2013 і в силу обов'язковості виконання рішень Конституційного Суду України не могли бути введені в законодавство. Ними також звужено обсяг існуючих прав суддів у відставці, конституційні гарантії незалежності працюючих суддів, у тому числі на належне матеріальне та соціальне забезпечення, передбачене частиною першою статті 126 Конституції України у поєднанні з пунктом 8 частини п'ятої статті 48 Закону № 1402, та порушено принцип верховенства права і право володіти, користуватися і розпоряджатися своєю власністю, гарантоване частинами першою, четвертою статті 41 Конституції України.